

2023.04.02. Virágvasárnap

Minden oka megvan a sírásra...

Énekek: 122 24,4 331,1-4 331,5 464

Lekció: 19,28-40 – Jézus bevonul Jeruzsálembe és megsiratja

[28](#) Miután ezeket elmondta, továbbhaladt Jeruzsálem felé. [29](#) Amikor közeledett Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: [30](#) Menjete a szemben fekvő faluba, és amikor beértek, találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember: oldjátok el, és vezessétek ide! [31](#) Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? – mondjátok ezt: Az Úrnak van szüksége rá. [32](#) Amikor a küldöttek elmentek, mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik. [33](#) Miközben eloldották a szamárcsikót, gazdái ezt kérdezték tőlük: Miért oldjátok el a szamárcsikót? [34](#) Ők így feleltek: Mert az Úrnak van szüksége rá. [35](#) Azután elvezették Jézushoz a szamárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, és felültették rá Jézust. [36](#) Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat. [37](#) Mikor pedig már közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak, [38](#) és ezt kiáltották: Áldott a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban! [39](#) A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: Mester, utasítsd rendre a tanítványaidat! [40](#) De ő így válaszolt: Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.

T.: Lk 19,41-44

„Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemed elől. Mert jönnek majd rád napok, amikor ellenségeid ostromfalat emelnek körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak, földre tipornak téged és fiaidat, akik falaid között laknak, és kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”

Kedves Testvéreim!

Lukács leírása szerint az Úr Jézus Jerikó felől közeledik Jeruzsálembe. Az út érinti Bétfagét és Betániát. Innen valamelyik faluból hozatja a szamarat, amelyre majd ráül. Így érkezik majd az Olajfák hegyének lejtőjéhez, ahonnan az út tovább vezet a templomhoz közeli kapun át a városba.

Mint az kiderül, Jézus tudatosan készül erre az útra. Ő, aki sosem kívánta az ünneplést, most elfogadja, és kész nyilvánosan bevonulni – de nem, mint valami hódító, győzelmet ünneplő hadvezér, hanem mint szenvedő Messiás. Teljesen el is határolódik a földi királyok stílusától. A **szamar** – lám, még az is csak kölcsön van – ezt fejezi ki. Meg az Őt kísérő **fegyvertelen sokaság**, különösen a **gyermekek** hangja.

Tehát a Lukács által leírt események még a városon kívül, a **város előtt** kezdődtek, történnek... Szokás szerint **zarándokok** tömege érkezik azokban a napokban minden irányból Jeruzsálembe. Sokféle információ birtokában ők is tele vannak várakozással. Bizonyára sokan felismerik a helyzetet, és csatlakoznak a sokasághoz.

Azt is sejthetjük, hogy az Úr Jézus érkezésének hírére mozdulnak az emberek és mennek elébe, csatlakoznak Hozzá, hogy fogadják és kísérik Őt. Milyen nagyszerű dolog lehet **a király kíséretéhez tartozni!** Részt venni és részt kapni az ünnepségben! Manapság is hányan fáradságot nem kímélve, komoly áldozatokat hoznak egy ilyen élményért.

Nagy-nagy **várakozás** lehet ezekben az emberekben. Ki is fejezik ezt az útra terített felsőruhákkal és az Istent magasztaló dicséretekkel az átélt csodákért. Királyként fogadják Jézust, efelől kétség sem lehet. Van ebben valamiféle **rajongás** is – ami mindig veszélyes, mert félrevezethet, hamis látást vagy bizonyosságot ad. Ezért is lehetnek abban a tudatban, hogy most jön az, aki megszabadítja népét a rómaiak igájától.

Mert ők csak a **rómaiak igáját** nyögik, csak annak a terhet érzik, csak attól akarnának szabadulni. Pedig van egy sokkal **veszélyesebb iga...** amikor a bűn terhe vádol és nyom, amikor a kárhozat ereje és sötétje fenyeget. Amikor az ember rádöbben, hogy úgy ahogyan van, elveszett. Akárhogyan is szeretné, nem tudja magát megszabadítani.

Jézus pedig **nem azért jött**, hogy a rómaiakat elűzze. **Ő azért jött**, hogy megtörje a bűn hatalmát és a kárhozat erejét. Szabaddá tegye a Benne hívőket Isten országa számára. Vagyis az **Isten gyermekeinek szabadságát hozta.** Ennek pedig **nagy ára** van, még akkor is, ha **ingyen** kínálja, hiszen ez a diadalútnak hitt út a golgotai kereszten végződik...

A sokaság ebből semmit sem sejt, boldogan közelednek Jeruzsálemhez. Aztán eljön a pillanat, amikor az Olajfák hegyének lejtőjéről már eléjük tárul a várva várt **csodaszép látvány.** Az, ami az oda érkező zarándokok szívét megdobogtatta és büszkeséggel töltötte el: a ragyogó város, a csodálatos templom! Hála, dicséret, magasztalás, éneklés hangzik a zarándokok részéről... Egy valakit kivéve.

Mert az Úr Jézus **nemcsak ezt látja.** Ő ennél sokkal többet lát. Látja a város bekövetkező pusztulását. *„Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemed elől. Mert jönnek majd rád napok, amikor ellenségeid ostromfalat emelnek körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak, földre tipornak téged és fiaidat, akik falaid között laknak, és kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”*

Az Úr Jézus nemcsak megkönnyezi a várost, hanem **sírásra** fakad. **Hangosan** zokog. Bizony, nem maga miatt sír, nem is amiatt, ami Rá vár. Nem. Jeruzsálemet siratja. Miért? Mert látja az **üres vallásosságot**. A külsőségeket, ami mögött nincs tartalom. Nincs szívből jövő vágy Isten után, nincs élő kapcsolat Istennel. Csak – ahogyan egyszer valaki nagyon találóan fogalmazta: **tanult hit** van itt. Mert el lehet sajátítani egy szókinccset („kánaáni nyelv”), nyelvezetet, meg lehet tanulni kultikus vagy liturgiai cselekményeket, szokásokat anélkül, hogy az élő Istennek alárendelné magát az ember, anélkül, hogy új szívet kapott volna. És úgy gondolja, hogy ő mindent megtesz, betart, Isten elégedett lehet vele. Ilyen volt Jeruzsálem vallási élete.

Kedves Testvéreim! A kérdés, hogy mi változott azóta? Van valami különbség? A mai keresztyéneket, egyházat, minket látva az Úr Jézusnak vajon **kevesebb oka van sírni**? Vajon nem külsőségekkel, akciókkal, látványosságokkal teletűzdelt események a vonzóak, nem pedig az, hogy Isten igéje hatásának kitegyük a szívünket? Jézus nem kell... Vajon nem igaz-e rólunk is, hogy nem vagyunk só és világosság, csak névleges keresztyének? Pedig az Úr Jézus tanítványainak ez az igazi küldetése.

Jeruzsálem és a választott nép is **áldásul** adatott – mégpedig **minden nép** számára. Küldetése volt, hogy Istent képviselje. Vagyis, hogy benne, általa legyen lehetőség az Isten kegyelmével való találkozásra még a pogányoknak is. Külön ez lett volna a küldetése a pogányok udvarának is a templomban. Tehát Izráel népe áldott **eszköz lehetett (volna)**, de elszakadt az áldás forrásától, megszűnt betölteni a küldetését – sajnos, nemcsak a pogányok, de a saját életében is.

Mert ez a nép oda sem figyelt arra, amit Isten mondott neki. Pedig Ő bizonyította szeretetét, érdeklődését, hűségét, hiszen küldte követeit, aki által megtérésre hívta őket. A nép pedig, vezetőivel együtt, mivel Istent nem tudta elhallgattatni, **elnémította az Ő követeit**, a prófétákat... Ezért **sír okkal Jézus**. Megkeményedtek, elutasítóak voltak. Hiszen nemhogy a **pogányok üdvössége** nem volt nekik fontos, de még a maguké sem!

Kedves Testvéreim! Az a kérdés, **vajon ma fontos-e?** A jó életre, boldogulásra, sikerességre való törekvés mellett fontos-e nekünk a **szeretteink üdvössége?** Sőt, **fontos-e egyáltalán a magunk üdvössége?** Az, hogy Istennel rendezett kapcsolatban éljünk az Ő igéje és akarata szerint, az elfogadott bűnbocsánat erejében? **Mit** teszünk meg ezért – és **mi** mindent mulasztunk el? **Mi** tölti ki az imádságainkat, amikor magunkért, másokért imádkozunk? Kérjük-e: „Könyörülj a környezetemen, az által, hogy rajtam könyörülsz”?

Az Úr Jézus szavaiból megérthetjük, hogy Isten az Ő Fiában meglátogatta népét. Nem ítéletes értelemben, ahogyan szokták néha mondani: „*De meglátogatta őket a jóisten...*” – és ezt mindenféle bajokra, próbára, szerencsétlenségre értik, mint

jogos büntetésre. Az Ő látogatása arról szól, hogy **közösséget vállalt velük**, közel jött hozzájuk, emberré lett. Hogy felismerjék a békességre vivő utat, kegyelmét és megtérésre, Istennel való megbékélésre jussanak. **Új életet nyerjenek...** Ezt utasították el Jézusban. Nem ismerték fel, *kit adott nekünk az Isten hozzánk való szerelmében* és miért adta, mit kínál Átala. Ezért sírt az Úr Jézus, fájdalmasan. Ők még nem tudják, hogy a kegyelmi idő véget ért és bekövetkezik az ítélet.

Kedves Testvéreim! Ünneplőbe öltözve, ünnepre jöttünk ide. Belefér-e az ünnepünkbe a síró Jézus képe? Mert felettünk, **miattunk vajon nem sír-e Ő** ugyanígy? Adunk rá okot bőven! Hogyne sírna az üres vallásosság, a sok elvesztegetett idő, kihasználatlan lehetőség, mulasztás, elutasítás miatt? Amikor élünk kemény, önigazult szívvel, a világhoz igazodva, s még ha hallgatjuk is, de nem követjük Őt... Bizony, végzetes azt hallani, hogy *„nem ismerted fel”* – és (főleg, hogy) most *már késő, „el van rejtve”*. Mert ez arról szól, hogy lesz számonkérés.

Addig, amíg még lehet, amíg még nyilvánvaló az Ő közeledése a szívünkhöz, addig tart a kegyelem ideje. Kár, végzetes hiba nem élni vele. Hiába az ünneplés, ha az iga marad. Nem a rómaiak igája, hanem az ördög igája. Pedig Jézus azért jött, hogy levegye rólunk. Hogy áldozata elégtétel legyen bűneinkért. A legnagyobb árat fizette a mi bűnös lelkünkért – mert olyan drágának tekint mindegyikünket. De, ahol elutasításra talál, ott nem alkalmaz kényszert, viszont hiábavalóvá lesz mindaz, amit hozott és kínál.

Ezért szívleljük meg az ige üzenetét, ahogyan azt egy énekben találjuk megfogalmazva: *„Add át a szívedet Jézusnak... Lejár a kegyidő oly hamar, ó lélek siess haza...”* **Ámen**